

имало свои тѣ засѣданія въ Коринѣ, единодушно назначили Филиппа за предводитель въ предполагаема та война срѣщо Персы тѣ — тѣхъ желаяли да накажѣтъ за прежни тѣ имѣ нападванія на Гръція. Една само Спарта не щѣла да знае чужеземеца и отричала му съдѣйствіе то си. Расърденный тѣ Филиппъ написалъ на Спартанцы тѣ: „ако додѣ въ вашія градъ, ни единъ отъ васѣ нѣма да остане на отечество то си.“ Спартанцы тѣ му отговорили: „ако ли“ — и ни дума повече. Филиппъ изъ-най-напредъ са грижилъ да свърше распря та си съ Лакедемоняны тѣ, а послѣ вече щѣлъ да са готви за походъ срѣщо Персы тѣ. Но въ туй време той като празнувалъ въ Македонія свадба та на своя та дщера, единъ отъ началници тѣ на тѣлохранителитѣ му, Павсаній, предателски го умъртвилъ. Убіеца уловили и осѣдили на смърть: нѣкаква тежба на Павсанія царь тѣ рѣшилъ неправедно и Павсаній, отъ мьсть, рѣшилъ са на злодѣйско то дѣло.

Не много предъ туй, Филиппъ пыталъ делѣйскія оракулъ за предстоящія походъ въ Азія, и приелъ слѣдующія отговоръ :

„Вижъ : быкъ тѣ е увѣчанъ съсъ цвѣтя, край тѣ му го чака и жертвователъ тѣ е близо.“

Туй изреченіе Филиппъ примѣнилъ на Персы тѣ, но показало са, че самъ той былъ тѣзи жертва, която трѣбала да падне отъ рѣдѣ тѣ на убіеца.

ІХ. АЛЕКСАНДРЪ ВЕЛИКІЙ.

1.

Смърть та на Филиппа дала ёще по голѣмо пространство на намѣренія та и на работы тѣ на сына му Александра.

Царевичъ тѣ Александръ былъ даренъ съ най блѣскавы способности. Баща му много са грижилъ за развитіе то на тѣзи способности съ тѣлесны упражненія